

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **N. P. T.,** zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2003 č. j. OAM-1555/VL-15-P18-2003, vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci pod sp. zn. 59 Az 496/2003, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 27. 4. 2004 č. j. 59 Az 496/2003 – 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozsudkem ze dne 27. 4. 2004 č. j. 59 Az 496/2003 – 25 zamítl žalobu podanou žalobcem (dále i „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2003 č. j. OAM-1555/VL-15-P18-2003, kterým nebyl žalobci udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování dle § 91 téhož zákona. V odůvodnění rozsudku krajský soud zrekapituloval skutková a právní zjištění ve věci a mimo jiné uvedl, že se neztotožňuje s obecnou námitkou žalobce, že žalovaný správní orgán nesprávně posoudil skutkový stav věci. Žalovaný ze žádosti o udělení azylu a zejména z pohovoru vedeném s žalobcem, zjistil, že důvodem žádosti o udělení azylu byly ekonomické problémy žalobce ve Vietnamu, jeho snaha získat

práci a legalizovat pobyt na území České republiky, krajský soud shledal tento skutkový závěr zcela v souladu s podklady, jež byly založeny ve správním spise a s nimiž byl žalobce seznámen před vydáním rozhodnutí. Pokud se týká námitky žalobce týkající se nesprávného právního hodnocení, krajský soud uvádí, že skutečnosti, které vedly žalobce k podání žádosti o azyl, nebyly způsobeny rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině žalobce ani pro jeho politické přesvědčení. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti citovanému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci podal žalobce včas kasační stížnost. Jako důvod kasační stížnosti uvádí vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí žalovaného měl zrušit. Pro nedostatek důvodů rozhodnutí považuje stěžovatel rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné. Stěžovatel má za to, že žalovaný správní orgán při zjišťování skutkového stavu věci porušil ustanovení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu, proto měl krajský soud jeho rozhodnutí zrušit. Stěžovatel se domnívá, že důvody, které jej vedly k odchodu z vlasti a k podání žádosti o azyl v České republice, jsou dostatečné pro udělení azylu z důvodu dle § 12 a § 14 zákona o azylu. Krajský soud dle stěžovatele při svém rozhodování dostatečným způsobem nezkoumal rozhodnutí žalovaného, pokud tento neudělil stěžovateli azyl z humanitárních důvodů, žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí omezil na pouhé konstatování, že v případě stěžovatele nebyly shledány důvody pro jeho udělení, tento závěr však žádným způsobem nebyl odůvodněn. Stěžovatel má za to, že jeho osobní situace v zemi původu, tak jak ji popsal v řízení o udělení azylu, je důvodem pro udělení azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu. Stěžovatel navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, zároveň navrhl přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že kasační stížnost považuje za neopodstatněnou a účelovou, a odkazuje na podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení o udělení azylu. Žalovaný navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta a nebyl jí přiznán odkladný účinek.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatel podal dne 17. 4. 2003 žádost o udělení azylu, ve které uvedl, že z Vietnamu odjel v roce 1995 z ekonomického důvodu, v České republice pobýval jako turista, během pobytu si vyřídil živnostenský list a začal podnikat, v roce 2000 mu skončila platnost povolení k pobytu, v současné době se snaží pobyt na území České republiky legalizovat, má zájem zde podnikat. V případě návratu do vlasti se stěžovatel ničeho neobával, ale nechtěl se vrátit. V pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu dne 19. 9. 2003 stěžovatel podrobněji popsal průběh svého pobytu na území České republiky, dále uvedl, že ve vlasti neměl práci, neboť situace tam je velmi špatná, kamarádi, kteří již v České republice byli, mu řekli, že se zde dobře obchoduje. Stěžovatel přisvědčil, že jiné problémy než ekonomické ve vlasti neměl.

Součástí správního spisu je také Zpráva o hodnocení země Vietnam z roku 2002 Ministerstva vnitra Velké Británie a informace o Vietnamu z databáze České tiskové kanceláře.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně neoznačil zákonný důvod jejího podání, avšak z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že byla podána z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a to z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

V kasační stížnosti stěžovatel (stejně jako v žalobě) poukazuje na vady řízení spočívající v tom, že žalovaný v řízení o udělení azylu porušil ustanovení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu, ale nekonkretizuje tyto své obecně formulované námitky a neuvádí, v čem porušení zákona spatřuje. Podle názoru Nejvyššího správního soudu si žalovaný opatřil dostatek podkladů pro své rozhodnutí, přičemž vycházel zejména z tvrzení stěžovatele uváděných v žádosti o udělení azylu a v pohovoru k důvodům žádosti, dále se zabýval skutečnostmi obsaženými ve Zprávě o hodnocení země Vietnam z roku 2002 Ministerstva vnitra Velké Británie a informacemi o Vietnamu z databáze České tiskové kanceláře. Na základě opatřených podkladů zjistil přesně a úplně skutkový stav věci, který rozebral v kontextu platné právní úpravy a dospěl k závěrům uvedeným v rozhodnutí. Z tvrzení stěžovatele je zřejmé, že Vietnam opustil z důvodů ekonomických, v České republice měl a stále má zájem podnikat a o azyl požádal teprve po několikaletém pobytu zde veden snahou nadále si pobyt legalizovat, tedy o azyl žádá z důvodu, který nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody pro udělení azylu. S citovanými skutečnostmi tvrzenými stěžovatelem se žalovaný řádně vypořádal v rámci napadeného rozhodnutí, v jehož odůvodnění podrobně popsal průběh řízení o udělení azylu, právní a skutková zjištění ve věci, hodnocení důkazů a konečná stanoviska. Pokud tedy stěžovatel krajskému soudu vytýká, že měl rozhodnutí žalovaného zrušit, Nejvyšší správní soud musí naopak konstatovat, že krajský soud správně neshledal v řízení u žalovaného vady a vyslovil s napadeným rozhodnutím souhlas.

Co se týče námitky ohledně nedostatečného posouzení možnosti udělit stěžovateli humanitární azyl, Nejvyšší správní soud konstatuje, že z dikce zákona jednoznačně vyplývá, že na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu není právní nárok a správní uvážení ohledně posouzení případu hodného zvláštního zřetele náleží správnímu orgánu. V předmětné věci žalovaný v souladu se zákonem nejprve posuzoval, zda stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu taxativně stanovené v § 12 zákona o azylu a neshledal je. Poté se zabýval možností udělení azylu podle ustanovení § 13 téhož zákona, podmínky pro jeho udělení rovněž neshledal. Následně zkoumal, zda by nebylo možné udělení azylu dle § 14 téhož zákona, přičemž podmínky pro jeho udělení v zákonem stanovených mezích správního uvážení neshledal. Ke stejnému právnímu závěru ve věci dospěl také krajský soud, který se ve svém rozhodnutí stejně jako žalovaný zabýval tvrzeními stěžovatele z pohledu všech v úvahu přicházejících ustanovení zákona o azylu. Nejvyšší správní soud se s uvedenými závěry žalovaného a krajského soudu ztotožňuje, neboť stěžovatelem nebyly v průběhu správního řízení a koneckonců ani přezkumného řízení soudního předestřeny žádné skutečnosti, jež by mohly být považovány za hodné zvláštního zřetele.

Nejvyšší správní soud dále v souladu se svou ustálenou judikaturou uvádí, že samotné správní rozhodnutí týkající se humanitárního azylu podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. V daném případě se stěžovatel v rámci řízení o udělení azylu poskytnutí azylu dle § 14 zákona o azylu nedomáhal, a proto žalovaný tuto možnost vážil jen z obecného hlediska. Výsledek posouzení pak žalovaný sice stručně, ale dostačujícím způsobem vyjádřil v odůvodnění svého rozhodnutí.

Na závěr Nejvyšší správní soud upozorňuje, že právní institut azylu nelze směšovat s instituty sloužícími k legalizaci pobytu cizinců na území České republiky, které jsou vymezeny například v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud neshledal v předmětném řízení stěžovatelem namítanou vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatel podal také návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se návrhem nezabýval, neboť věc byla vyřízena přednostně v souladu s ustanovením § 56 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Jelikož stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř.s .). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu